

Jette Schröder

Met illustraties van
Sam Loman

kluitman

- ★ Geen droom is te gek
- ★ De geheime wens

Een mop is top

‘Willen jullie een koekje?’ vraagt Fien. Ze haalt een trommel uit haar tas. ‘Deze hebben Sara en ik gisteren samen gebakken.’

‘Lekker,’ zeggen Floris en Fatima in koor.

Fien haalt het deksel van de trommel en zet hem op de tafel.

‘Die hartjes heb ik gemaakt,’ zegt Sara. ‘En de sterren zijn van Fien.’

Fien, Sara, Fatima en Floris zitten in het kletshuisje. Samen vormen ze De Wensclub.

Het kletshuisje staat op de kinderafdeling van de bieb. Het is de perfecte plek om plannen te bespreken.

Op de balie van de bieb staat de Wensbus. Daar kunnen mensen hun wenskaartjes in doen.

Op de achterkant kunnen mensen hun wens opschrijven.

Heb jij een wens? ★★
Voor jezelf of voor een ander?
Schrijf hem op deze kaart.
Vertel je wens aan niemand,
maar doe hem in de Wensbus.
Die staat op de balie van de bieb.
Misschien komt jouw wens dan uit!
Groetjes van De Wensclub

Nur 282/W092301

Bisac JUV014000 / JUV039060

© MMXXIII Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Jette Schröder

© MMXXIII Illustraties: Sam Loman

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
jetteschroder.nl
samloman.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Fien, Sara, Floris en Fatima verstoppen de kaartjes overal. Tussen de boeken in de bieb, in de supermarkt. Zelfs in de kapsalon van de vader van Sara. Maar ze moeten wel oppassen dat niemand het ziet. Want De Wensclub is geheim! Niemand weet dat zij De Wensclub zijn. Zelfs de moeder van Fien heeft niets in de gaten. Terwijl ze in de bieb werkt! Ze heeft de Wensbus natuurlijk wel gezien. Maar ze denkt dat het een project voor school is. En ze kan niet in de doos kijken. Want daar zit een slot op. Alleen Fien heeft de sleutel.

De Wensclub heeft al veel mensen geholpen. Zoals Roos, die dolgraag een poes wilde hebben. Of Niels, die eindelijk eens een echt avontuur wilde beleven.

Ze zorgden ervoor dat een eenzame mevrouw lekker veel bezoek kreeg en ze regelden een paarden-leesclub voor hun klasgenootje Kim.

Het lukte De Wensclub zelfs om de sombere meneer Groenteman op te vrolijken. Hij is de enige die van De Wensclub weet. Maar dat is niet erg. Hij is een vriend van De Wensclub. Hij verklapt het aan niemand. Dat weten ze zeker!

‘Zijn er nog wensen binnen gekomen?’ vraagt Floris.

Fien schudt haar hoofd. ‘Zaterdag hebben we de laatste wens vervuld. En er is geen nieuwe wens bij gekomen.’

‘Wat saai,’ moppert Floris, maar Fatima schudt haar hoofd.

‘Nee, joh. Dat komt juist goed uit,’ zegt ze. ‘We hebben nog een grote klus te doen. Weten jullie nog van het Zonneparkje?’

‘O ja,’ zegt Fien. ‘Het park bij het verzorgingstehuis. Daar moeten we inderdaad nog iets aan doen.’

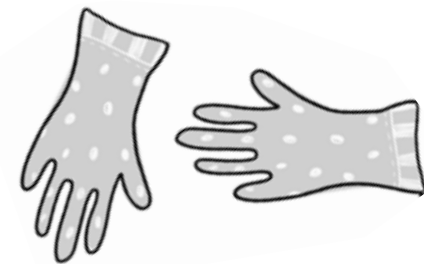
‘Ik fietste er laatst langs,’ zegt Fatima. ‘En het ziet er echt niet uit. Overal staat onkruid. Het is helemaal dicht gegroeid. Je kunt er haast niet lopen. En al helemaal niet met een rollator of een rolstoel. Die mensen uit het verzorgingstehuis hebben er zo niets aan.’

Fien moet denken aan wat de burgemeester zei. Hij vindt ook dat het park opgeknapt moet worden. Maar de gemeente heeft er geen geld meer voor. Dat heeft de burgemeester zelf verteld. De gemeente moest kiezen tussen het parkje of de bieb. De bieb is gered. Dankzij een actie van De Wensclub! Maar daardoor hebben de mensen uit het verzorgingstehuis nu dus pech.

‘We moeten eigenlijk even gaan kijken,’ stelt Sara voor.

Floris wijst naar het raam. ‘Heb je gezien hoe hard het regent? Dat doen we morgen wel!’

‘Dat is goed,’ zegt Fatima. ‘Laten we dan gelijk wat spullen meenemen. Tuinhandschoenen, en harkjes en zo. Misschien kunnen we meteen al iets doen. Alle beetjes helpen.’

Ze haalt haar rugzak tevoorschijn. ‘Dan ga ik nu nog wel wat boekenleggers maken.’ Ze legt een grote etui vol stiften op de tafel, en een stapel dikke papiertjes en kaartjes.

'Ik help wel,' zegt Fien.

'Dan maak ik nog wat moppenkaartjes,' zegt Floris. 'Dat is mijn specialiteit.'

De Wensclub verveelt zich nooit. Zijn er geen wensen? Dan verzinnen ze andere plannen om mensen blij te maken. Ze verstoppen cadeautjes, zoals zelfgemaakte armbandjes. Of lieve briefjes, of mooi beschilderde stenen. En nu maken ze dus boekenleggers en moppenkaartjes. Ze verstoppen ze in de boeken in de bieb. Als verrassing voor degene die het boek leent.

Even later zijn ze hard aan het werk.

Sara probeert een puzzel op te lossen. Die heeft ze uit een tijdschrift geknipt. Hij is best moeilijk, maar dat vindt ze niet erg. Misschien wint ze wel een prijs! Want daar gaat het om. De hoofdprijs is een boekenbon. En daar kan De Wensclub weer iemand blij mee maken.

'Ik zoek een meisje uit een kinderboek,' zegt ze peinzend. 'Ze kan dingen laten vliegen.'

'Hoeveel letters moet het woord hebben?'

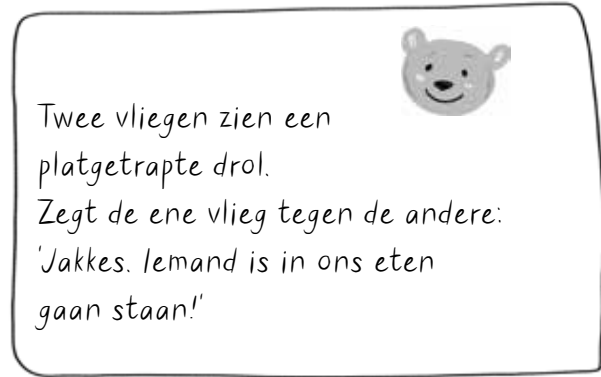
'Zeven,' telt Sara. 'En de laatste letter is een A.'

Het blijft even stil.

'Matilda!' roept Fatima dan. 'Bas deed zijn boekbespreking over dat boek, weet je nog?'

'O ja!' Vlug vult Sara de letters in.

Floris bladert door een dik moppenboek. Elke keer als hij een leuke mop ziet, schrijft hij hem op een kaartje. 'Dit is een lekkere vieze...'

Fien en Fatima proesten het uit.

'Getsiel!' zegt Sara grinnikend. 'Die is écht heel smerig. Weet je nog dat meester Thomas in de poep had getrapt?' zegt ze. 'Het duurde een eeuw voor we wisten waar de stank vandaag kwam.'

'Ja, zo smerig,' griezelt Fien.

Fatima houdt een boekenlegger omhoog. 'Hoe vinden jullie deze?'

Op de boekenlegger heeft ze een veer getekend. Fatima heeft hem heel netjes ingekleurd. Het is net een echte papagaaienveer.

'Wauw, heel mooi!' roept Fien uit. Ze kijkt een beetje teleurgesteld naar haar eigen boekenlegger. Die is ook best leuk. Er staan bloemen en hartjes op. Maar hij is niet zo mooi als die van Fatima.

Fatima kan ontzettend goed tekenen en kleuren. Daarom doet ze ook vaak mee aan kleurwedstrijden. Speciaal voor De Wensclub.

Ze heeft al een paar keer een prijs gewonnen!

Sara ziet Fiens gezicht. 'Het is toch geen wedstrijd? De mensen zijn blij met elke boekenlegger. Het is een cadeautje. En cadeautjes zijn altijd leuk!'

'Precies,' zegt Floris. Hij maakt een stapel van zijn moppenkaartjes. 'Ik ga mijn moppen verstoppen. Ik heb al wat planken met saaie boeken gevonden. Met piepkleine letters en helemaal geen plaatjes. Dan kunnen de mensen tenminste nog een beetje lachen!'

Sara grinnikt. 'Ja, als ze tenminste van poepgrappen houden.'

Aan het werk

'Ik heb een verrassing,' zegt meester Thomas tegen de klas. 'Volgende week gaan we iets heel leuk doen.'

'Wat dan?' vraagt Fien nieuwsgierig.

'Het heeft te maken met ons project over de natuur. We gaan met de klas naar het bos. Daar krijgen we een rondleiding van een echte boswachter. En er is ook een bomenpad.'

'O ja!' roept Bas. 'Daar ben ik wel eens geweest met mijn opa en oma. Dat is heel hoog tussen de bomen!'

'Dat klopt,' zegt meester Thomas. 'Er zijn allemaal loopbruggen gemaakt tussen de bomen. Zo kun je over het bos heen kijken en je ziet de vogels van dichtbij. Heel mooi. Daar gaan we natuurlijk ook overheen.'

Een paar kinderen beginnen te juichen. Iedereen praat door elkaar.

'Is het ver weg?' vraagt Fatima.

Meester Thomas schudt zijn hoofd. 'Nee hoor, dat valt wel mee. We gaan met de auto. Ik zoek alleen nog een paar vaders en moeders die willen rijden.'

Sara en Fien kijken elkaar opgewonden aan.

Dan ziet Fien ineens het gezicht van Floris. Hij kijkt helemaal niet blij. Wat gek! Een uitje met de klas is toch leuk?

Maar die middag doet Floris weer gewoon. Samen met Fien, Sara en Fatima loopt hij door het Zonneparkje.

'Dus dit is het.' Floris kijkt met een bedenkelijk gezicht om zich heen.

Overall staat onkruid. Er zijn hoge brandnetels en distels, en het stikt van de paardenbloemen. Tussen het groen liggen lege blikjes, stukjes papier en andere rommel. Het pad is haast niet meer te zien.

'Ik wist niet dat het zó erg was!' Floris zet zijn tas op de grond. Er zitten een harkje en een schepje in, en ook nog een handige snoeischaar.

Fien, Sara en Fatima hebben ook gereedschap bij zich. Stoffer en blik, harkjes, een onkruidkrabber... Sara heeft zelfs

een grote schoffel meegesjouwd.

Ook Sara kijkt een beetje geschrokken om zich heen. 'Wauw, het lijkt meer op een oerwoud.'

'Laten we maar gewoon beginnen,' zegt Fien. 'Als we het stukje voor stukje doen, dan lukt het vast wel.'

'Dit gaat weken duren,' mompelt Floris. 'Of maanden!'

Fatima, Fien en Sara zeggen niets. Maar ze denken allemaal hetzelfde: dit is een ramp!

Toch gaan ze aan de slag.

Fatima trekt haar tuinhandschoenen aan. 'Ik begin wel met die paardenbloemen.'

'En ik knip die takken weg.' Floris wijst naar een paar takken die over het pad hangen. 'Dan kunnen de mensen in elk

geval weer over de paden lopen.'

Sara krabt onkruid tussen de tegels van het pad uit. En Fien veegt alles op een hoop met een stoffer en blik.

Het valt niet mee. Na een half uur zitten ze onder de striemen. En weer een half uur later heeft Floris al de eerste blaar op zijn duim.

Fatima veegt langs haar voorhoofd. 'Ik heb het bloedheet!'

'Ik ook,' zegt Sara. 'En mijn hand doet echt zeer.' Ze strekt en buigt haar vingers een paar keer.

'Maar we zijn wel opgeschoten,' probeert Fien vrolijk te doen.

'Vind je?' vraagt Floris.

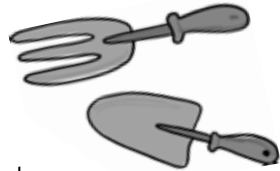
Fien kijkt om zich heen. Eigenlijk ziet ze nauwelijks verschil. Het Zonneparkje is nog steeds een wildernis. Maar nu liggen er hier en daar hoopjes losgetrokken onkruid en afgeknipte takken. Het is er nog niet echt beter op geworden. 'Oké,' geeft Fien toe. 'Het valt een beetje tegen.'

'Een beetje?!' roept Sara uit. 'Hier komt gewoon nooit een einde aan. Ik moet trouwens ook gaan. Over een kwartier moet ik thuis zijn.'

'Laten we dan maar stoppen,' zegt Floris. Hij kijkt op zijn horloge. 'Ik moet ook zo naar huis.'

Moe, maar helemaal niet voldaan sjokken ze even later het park uit.

Een man met een rollator loopt hun tegemoet. Hij heeft een witte baard. Zijn rug is een beetje krom. In het mandje van zijn rollator staat een tasje met boodschappen.

'Dag, meneer,' zegt Fien.

De man knikt vriendelijk. Hij kijkt naar de schoffel van Sara. 'Hebben jullie hard gewerkt?'

'Dat kunt u wel zeggen,' antwoordt Floris. 'We wilden het Zonneparkje opknappen. Maar we stoppen alweer. Het is veel te veel werk voor ons.'

De man knikt. 'Dat snap ik. Er is haast geen beginnen aan. Dat was vroeger wel anders...'

'O ja?' vraagt Sara.

'Zeker,' zegt de man. 'Ik was vroeger tuinman van beroep. Ik werkte ook vaak in dit park. Het was zelfs mijn lievelingsplek. Er stonden prachtige bomen en bloemen. Het stikte hier van de vogels. Echt bijzondere ook! Appelvinken, groenlingen, staartmeesjes... Het was hier echt heel mooi.'

Fien kan het zich bijna niet voorstellen. Maar de man kijkt haast verliefd naar het park.

'Ik ging hier ook graag wandelen met mijn vrouw. Er stond hier vroeger een heel mooi beeld van een engel. We zaten altijd op het bankje bij de engel. Later verhuisden we naar een andere stad. En in die stad ging ik ook werken. Daardoor zag ik het parkje niet meer.'

'Wat jammer,' zegt Floris.

'Zeg dat wel,' zegt de man. 'Een paar jaar geleden overleed mijn vrouw. En nu woon ik weer in het dorp. Dat is fijn, want mijn kinderen wonen hier vlakbij. En hier wordt goed voor me gezorgd. Ik had me erop verheugd om weer te kunnen wandelen in het Zonneparkje. Maar dat gaat dus nu even niet. De gemeente heeft er geen geld meer voor. Ik kom er

nauwelijks doorheen met mijn rollator. Heel jammer, juist omdat ik nu zo dichtbij woon. Ik hoop maar dat de gemeente er volgend jaar wel wat aan kan doen.'

'Woont u daar?' Fien wijst naar het verzorgingstehuis.

De man knikt. 'Dat klopt. Maar nu moet ik snel gaan. We gaan zo eten. En als ik me niet vergis, is het vandaag gehaktballendag.'

'Dat mag u niet missen!' zegt Sara lachend.

De man steekt zijn hand op en dan schuifelt hij verder.

'Nu voel ik me nog rotter,' zegt Fien als de man een eindje weg is.

'Ik ook,' zegt Sara met een zucht.

'De Wensclub kan niet alles. We hebben het geprobeerd, maar het is te veel voor ons.' Floris haalt zijn schouders op. 'Misschien zit er morgen weer een nieuwe wens in de Wensbus. Eentje die we wél kunnen vervullen.'

Twee lastige wensen

Naam: Theo de Zwart
Leeftijd: 62 jaar
Adres: Bladkever 27

Schrijf hier de wens:
Mijn wens is dat ik
mijn dochter weer zie.
Ik mis haar zo.

'O nee,' kreunt Floris. 'Weer zo'n moeilijke wens. Waarom wenst niemand gewoon een nieuw paar sokken? Of iets anders simpels?' Hij bonkt met zijn hoofd op de tafel in het kletshuisje.

'Waar zou zijn dochter dan zijn?' vraagt Fien zich af.

'Als ze maar niet is overleden...' zegt Fatima met een benauwd gezicht. 'Dat zou wel heel erg zijn.'

Sara knikt. 'Maar hoe komen we daarachter?'

Floris schuift het kaartje aan de kant.

Fien kijkt even naar Floris. Hij ziet er weer somber uit. Net als laatst op school. Voelt hij zich soms niet lekker? Ze haalt een pakje stroopwafels uit haar tas. Ze neemt er een koek uit en schuift het pakje door naar Fatima. Floris pakt ook een koek. Hij is dus niet ziek, denkt Fien.

'Kijk daar,' fluistert Sara dan. Ze knikt met haar hoofd naar een meisje met twee staartjes. 'Volgens mij heeft ze een wenskaartje in haar hand.'

Fien kijkt over Sara's schouder. 'Volgens mij ook!'

Het meisje loopt langzaam langs de boekenkasten. Onder haar arm heeft ze een stapeltje sprookjesboeken. In de andere hand houdt ze een kaartje vast.

'Ja, het is echt een wenskaartje,' zegt Fien zacht. 'Er staat iets op geschreven. Ze gaat het zo vast inleveren!' Vlug pakt ze de Wensbus van tafel, doet het deksel erop en klikt snel het slotje dicht. Ze kijkt naar het meisje.

Gelukkig, ze let niet op de kinderen in het kletshuisje.

Fien rent gauw weg. Ze sluipt om de kasten heen en zet dan de doos op de balie.

'En...?' vraagt Sara als Fien weer bij het kletshuisje is.

'Net op tijd,' hijgt Fien. 'Het meisje heeft me niet gezien.'

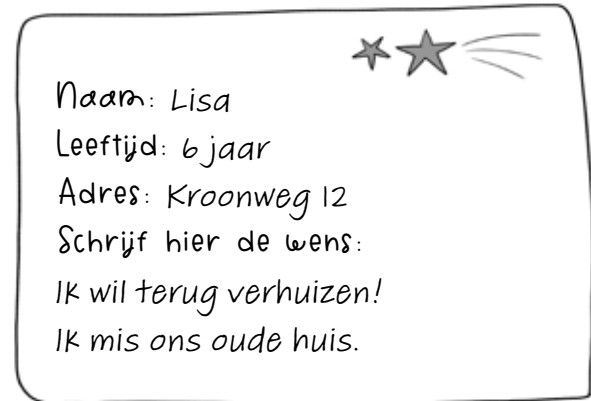
'Ik ben benieuwd,' zegt Floris. 'Misschien is haar wens beter.'

Fatima gaat staan. Ze tuurt langs de boekenkasten. 'Ja

hoor, ze duwt het kaartje door de gleuf. Ze gaat nu weg. Zal ik het uit de bus halen?'

Fien geeft haar het sleuteltje. 'Ga maar snel!'

In een mum van tijd is Fatima terug.

Fatima kijkt op van het kaartje. 'Tja...'

'Misschien woonde ze eerst wel in een villa,' fantaseert Floris. 'Met een zwembad. Dan zou ik ook terug willen!' Hij denkt even na. 'De vader en moeder van Lisa zijn de baas. Dus we moeten zorgen dat zij hun nieuwe huis ook niet leuk vinden en weer terug willen. Misschien kunnen we stinkbommetjes naar binnen gooien. Of tomaten tegen de ramen...'

'Dat kan echt niet,' zegt Fatima streng tegen Floris. 'We zijn De Wensclub. Niet De Pestclub!'

Floris wordt een beetje rood. 'Sorry, hoor,' mompelt hij. 'Het was maar een idee.'

Fien schudt haar hoofd. 'We kunnen niet zorgen dat Lisa terug verhuist. We moeten zorgen dat ze haar nieuwe huis toch leuk gaat vinden. Als haar nieuwe huis iets heel bijzonders heeft, wil ze echt niet meer terug.'

‘Maar wat dan?’ vraagt Floris. ‘Wat als ze vroeger in een supergrote villa woonde? Met een zwembad en een bioscoop?’

‘Het is lastig dat we niets over Lisa weten,’ zegt Sara. ‘Of over haar oude huis.’

Fatima denkt even na. ‘We weten wel iets over Lisa. Zag je wat voor boeken ze bij zich had? Ze houdt van sprookjes.’ Fatima staart dromerig voor zich uit. ‘Misschien kunnen we daar wel iets mee.’

Floris haalt zijn schouders op. ‘Ik weet het niet, hoor...’

‘Ik neem dit kaartje wel mee naar huis,’ zegt Fatima. ‘Dan leg ik hem vannacht onder mijn kussen. Soms helpt dat.’

‘Echt waar?’ vraagt Sara lachend.

‘Ja, echt!’ Fatima knikt. ‘Ik doe het ook wel eens als ik een probleem heb. Dan schrijf ik het op en dan droom ik de oplossing.’

‘Zoals wat?’ vraagt Floris ongelovig.

‘Bijvoorbeeld toen mijn spaarpot leeg was. Ik moest nog een cadeautje kopen voor mijn moeder. Want die was bijna jarig. En toen heb ik zelf iets voor haar gemaakt.’

‘Hm.’ Floris kijkt peinzend voor zich uit. ‘Misschien moet ik dat ook proberen...’

‘Heb je een probleem dan?’ vraagt Sara nieuwsgierig.

‘Niet echt,’ mompelt Floris, maar hij kijkt haar niet aan.

‘En wat doen we met meneer De Zwart?’ Fien pakt het eerste kaartje, dat Floris weg had geschoven, van de tafel en houdt het omhoog. ‘Het klinkt alsof hij verdrietig is.’

‘We moeten uitzoeken wat er aan de hand is,’

zegt Sara. ‘Dan pas weten we of we iets kunnen doen. Waar woonde die meneer ook alweer?’

‘Bladkever 27,’ leest Fien voor. ‘Dat is vlak bij het zwembad.’

‘En vlak bij mijn huis,’ zegt Sara. ‘Zullen we samen naar hem toe gaan?’

‘En dan?’ zegt Fien verbaasd. ‘We kunnen toch niet zomaar aanbellen om te vragen hoe het met zijn dochter zit?’

Sara schudt haar hoofd. ‘Weet je nog dat we onderzoek moesten doen voor school? Toen moesten we dingen vragen aan mensen op straat.’

‘O ja,’ zegt Fien. ‘Dat was zo stom. Sommige mensen deden echt heel knorrig.’

Floris knikt. ‘Het was de stomste opdracht ooit. Eén meneer werd echt heel boos op me!’

‘Omdat je je ijsje op zijn schoen liet vallen, flapdrol,’ zegt Fatima lachend.

Floris haalt zijn schouders op. ‘Ik moest ook zó veel tegelijk vasthouden. Een klembord, een pen, mijn ijsje...’

‘Tegen ons doet die meneer De Zwart heus niet knorrig,’ grijnst Sara. ‘Wij zijn zulke leuke kinderen. Daar kun je toch geen nee tegen zeggen?’

‘Precies!’ zegt Fien. ‘En anders kopen we hem om met stroopwafels. We hebben er nog twee over.’

‘Gaan jullie maar naar meneer De Zwart,’ zegt Fatima. ‘Dan gaan Floris en ik met het kaartje van Lisa aan de slag. Want volgens mij heb ik wel iets leuks bedacht. Iets wat haar nieuwe huis héél bijzonder maakt. Veel bijzonderder dan haar oude huis...’